

דני קרוון (23), יליד תל-אביב וציורו המוכר של קיבוץ הראל, הוא אשר צייר את רוב שלטי הקיבוץ (מי-מין). דני למד ציור בכמה סטודיות ידועות, עסק בציור שלטים בשביל מפ"ם לפני שהצטרף לקיבוץ.

המעידים על פעילותם הרבה של אנשי-הקיבוץ.

הם אינם מסתירים זאת. "קיבוץ אינו מטרה סופית", הם מסבירים. "אסור לנו לצמצם את פעילותנו רק לתחומי המזון". גישה זו, לדבריהם, אינה פוגעת כלל בהתפתחות המשקית של הקיבוץ. פיגורו, לעור מת משקים אחרים בני אותו גיל, נובע מכיבוד רבות אחרות. משך שלוש השנים הראשונות של קיומו, ישב הקיבוץ על משלט כמון, לא ניתנה לו כל אפשרות להקים משק קבוע. להתפתח.

משעבר למקומו הנוכחי והוקמו בנייני קבע, גילו חברי המשק, לתדהמתם, כי האדמה "עובדת". רצפות החלו מתפוררות כעבור כמה חודשים, סדקים ארוכים הסתמנו בקירות. הם נאלצו להוציא סכומים ניכרים ביציקת יסודות עמוקים יותר, בנו את צרייפיהם על כלונסאות.

לרשותם עומדים 4500 דונם, אשר הענף העיקרי בהם הוא הפלחה. הם גם עורכים ניסויים בגידול טבק וירגיינה, ענף שעודנו חדש בארץ. בשנה הראשונה היו ההכנסות מהטבק טובות מאוד, השנה פחתו. גם בשאר הענפים החקלאיים חסר הנסיון שיש למשקים אחרים, כי עד עתה לא היתה התישבות עברית באזורים דומים לשל הראל.

גיוסים בלי סוף. התוצאה הישירה היא רמת-חיים קשה. אנשי הראל כבר חיברו רשימה ארוכה של צורות העבודה הנוספות, שאין הקיבוץ מחזיר להם. ישנו, למשל, היום הארוך של העונות הבודעות. מלבדו קיים הגיוס הרגיל לעבודת-חקק חד-פעמית, גיוס בחור רים לפריקת מכונות, תורנות רגילה בחור האוכל תורנות להובלת חציר בלילה, שמירת חצי-לילה, התנדבות של ממש והתנדבות הנקבעת על-ידי סידור העבודה.

אין כמעט חבר אחד שאין לזכותו כמה שבתות; קיימת אף תחרות בין החברים על

"השכלים אינו פשוט", "יחי האחד במאי" - הלאה דאגם, שותף הנאצים ו"אדא רק אחדות מעשרות הסיממאות המקשטות את שלטי-הענק של קיבוץ הראל. השלטים נישאו על-ידי חברי הקיבוץ בעשרות הפגנות בתל-אביב ובירושלים, היכנסו עתה למחסן באחד מבתי הכפר בית ג'ון הנמוש. בהפגנה הקרובה יבחר הקיבוץ בכרזות מתאימות.

יחי ובוז

דאלס העקש

גי חברי הקיבוץ את התוכנית האמנותית ש' טרחו עליה משך שבועות. למחרת בבוקר התחיל קיבוץ הראל את שנתו הששית; החיים במשק חזרו למסלולם הוגל.

פייטרים ותותחים. היה זה רחוק מלהיות מסלול שיגור, כשם שקיבוץ הראל רדוק מלהיות קיבוץ רגיל בן המש. הוא הוקם בימי ההפוגה השנייה, כשוב משלט שתפקידו לחסום את הדרך לכביש בור-מה בפני הלגיון, שישב בלטרון, מרחק ארבעה קילומטרים בלבד. חבריו השתייכו להכשרות מגויסות של הפלמ"ח, ששירתו רחסי בות הנגב, יפתח והראל.

בן הרגע הראשון היה ברור אופיו הלוחם ש' הקיבוץ. אלה מאנשיו שלא היו "פייטרים" בפועל, היו תותחים רעיוניים, אנשי הנהגת תנועת השומר הצעיר שהדריכו את אלפי חברי התנועה בערים משך שנות המלחמה. תחת הדרכתם עברו נערים ונערות רבים שנועדו להיות הכשרות נח"ל וגרעני התיישבות בעשרות משקים.

התוצאה: חמש שנים לאחר עלייתם לקרקע, עדיין חושבים חברי הראל עצמם כשויכים לתנועה, רואים את עצמם חייבים להיות מכ' שיר פעיל של החלוציות.

קיבוץ אינו סוף. הלך-דורות זה הוא הגיון קודה האופיינית ביותר לקיבוץ הראל, זיכרתה אותו בתואר המשק האקטיביסטי לדוגמה. אין כמעט הפגנת פועלים אחת שאנשיו אינם משתתפים בה. המפלגה קוראת להם להגן על אסיפותיה בירושלים ובתל-אביב, פעילי מפא"י באזור ירושלים לא פעם הצביעו עליהם כאחראים לשביתות ולתביעות אנשי המערכת במסגרתו. בבית ערבי ישנו, בבית

זהו דו-קרב בין אלי, החצרון, לבין דאגם, הפרד החדש שהקיבוץ רכש לא מזמן. אלי החליט כי הגיע זמן לרתום את דאגם לתפקידים היוניים, אך דאגם עקשן ככל פרד המכבד את עצמו. המאבק הראשון נסתיים בהפוגה זמנית.

